

lovanému, odsouzenému pro zločin podle § 21 čís. 2 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., přiznán podmíněný odklad výkonu trestu.

D ů v o d y:

Dne 11. června 1929 opovědělo státní zastupitelství do rozsudku nalézacího soudu, pokud jím byl obžalovanému přiznán podmíněný odklad výkonu trestu, zmateční stížnost, uvádějíc v závorce ustanovení § 281 čís. 11 tr. ř. Dne 26. června 1929 byly státnímu zastupitelství doručeny spisy k provedení zároveň ohlášeného odvolání. Podáním, došlým soudu dne 7. srpna 1929, tedy po uplynutí osmidenní lhůty § 285 tr. ř., prohlásilo státní zastupitelství, že upouští od odvolání do výměru trestu, že však trvá na zmateční stížnosti, jak byla provedena při ohlášení. Při tom poukázalo státní zastupitelství k tomu, že při včasném ohlášení zmateční stížnosti byl určité a jasně označen důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. v tom směru, pokud byl obžalovanému proti zákonu přiznán podmíněný odklad výkonu trestu (§ 35 zákona na ochranu republiky). Leč zrušovací soud pokládá opovězenou zmateční stížnost za neprovedenou, ano k provedení zmateční stížnosti nestačí označiti číselně důvod zmatečnosti, nýbrž jest výslovně neb alespoň zřetelným poukazem uvést skutkovou okolnost, zakládající důvod zmatečnosti. Ježto státní zastupitelství při opovědi zmateční stížnosti neuvedlo takovou skutečnost ani výslovně, ani zřetelným poukazem, bylo jeho zmateční stížnost podle § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odmítnouti ihned při poradě neveřejné.

Čís. 3856.

Výrok adresovaný jednotlivci nespadá pod ustanovení § 14 čís. 3 zákona na ochr. rep., nýbrž, bylo-li jím popuzováno proti němu k nepřátelskému činu (boykotu) pro jeho rasu, pod ustanovení čís. 4 § 14 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1930, Zm I 25/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 13. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 14 čís. 3 zákona na ochranu republiky a přestupkem podle § 411 tr. zák., vyhověl, pokud čelila proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 14 čís. 3 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek v tomto výroku jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících, a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud vytýká, že soud dospěl vadným způsobem ke zjištění, že obžalovaný svým výrokem popuzoval k zášti proti židům pro jejich rasu, nedbaje toho, že výrok podle doslovu »Kauft nicht bei dem Saujuden« i podle výslovného svědectví W-ova byl zřejmě adresován jednotlivci, W-ovi, a že tedy jím obžalovaný veřejně popuzoval proti jednotlivci k bojkotu pro jeho rasu, tedy k nepřátelskému činu ve smyslu čís. 4 § 14 zák. na ochr. rep. Tato vada rozsudku týká se okolnosti rozhodné, poněvadž jen na základě formálně bezvadného zjištění smyslu závadného výroku bude lze správně rozhodnouti, zda jde o skutkovou podstatu přečinu podle čís. 3 či o přečin podle čís. 4 § 14 zákona na ochr. rep. po případě o pouhý soukromozáložní delikt podle § 496 tr. zák.

Čís. 3857.

Předmětem poměru komisionářského mohou býti věci zastupitelné i nezastupitelné, zužitelné (spotřebitelné) i nezužitelné (nespotřebitelné).

Jde o zpronevěru, naložil-li komisionář s výtěžkem za prodané zboží jinak než jeho odevzdáním komitentovi.

K založení komisionářského poměru stačí po případě přijetí bez námitek faktur, v nichž bylo zboží označeno výslovně jako zboží komisionární, nikoliv však, obsahují-li faktury dodatky, které nelze beze všeho uvést v soulad s pojmem zboží komisionárního. Nepozastavené přijetí faktur takového obsahu nemůže o sobě založiti komisionářský poměr, nýbrž musí zaslání faktury předcházeti úmluva o tom, že zboží bylo dodáno a přijato jako komisionární.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1930, Zm II 362/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 16. listopadu 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zpronevěry podle § 461 (183) tr. zák.. Zároveň se usnesl nejvyšší soud jako soud zrušovací v zasedání neveřejném, že se podle § 362 odst. 1 tr. ř. nařizuje mimořádná obnova ve prospěch obžalovaného; rozsudek odsuzující tohoto obžalovaného pro přestupek zpronevěry podle § 461 tr. zák. se zrušuje ve výroku o vině na tomto přestupku, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích souvisejících a věc se vrací nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost namítá, že rozsudek zneužívá podstatu komisionářského poměru, který prý může býti smluven jen ohledně zboží, pro-